

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 10.569 van 28 april 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Uw vader zou soenniet zijn en uw moeder zou sjiitische zijn. Jullie zouden in de overwegend sjiitische wijk X gewoond hebben. In mei 2006 zou uw familie thuis een dreigbrief hebben ontvangen. In deze brief was geschreven dat jullie de wijk binnen de twee dagen dienden te verlaten. Diezelfde dag zouden jullie de wijk verlaten hebben en naar de wijk X verhuisd zijn waar uw familie ongeveer vijf à zes maanden zou verbleven hebben. U zelf zou in deze periode voornamelijk verbleven hebben in de wijk waar u werkte. Omstreeks oktober 2006 zou uw familie een tweede dreigbrief hebben ontvangen. In deze dreigbrief werd verwezen naar het feit dat uw moeder een sjiitische is. Men eiste ofwel dat uw familie de wijk verliet, ofwel dat jullie gezin afstand zou nemen van jullie moeder. Dezelfde dag zou uw familie teruggekeerd zijn naar de sjiitische wijk X. Bij jullie terugkeer stelden jullie vast dat de hele wijk onder controle stond van het mehdi-leger en dat de meeste soennitische families de wijk hadden verlaten. Op 27 februari 2007 zou u zijn benaderd door een viertal gemaskerde mannen. Ze zouden u gevraagd hebben wie u was en ze zouden zich hebben herinnerd dat jullie eerder al waren gesommeerd om de wijk X te verlaten. Men eiste van u dat u de volgende dag de wijk alsnog zou verlaten. U zou vervolgens naar huis zijn gegaan, waar u aan uw ouders het voorval meldde. Uw ouders zouden u gezegd hebben dat ze niet anders konden dan

in X te blijven. De volgende dag zou u 's avonds op straat zijn ontvoerd door drie mannen. Men zou u onmiddellijk hebben geblinddoekt en uw handen hebben vastgebonden om u vervolgens in een wagen te duwen. Na ongeveer tien minuten rijden, zou men gestopt zijn en u in de koffer van de wagen geduwd hebben. Onderweg zou u gehoord hebben dat jullie een controlepost passeerden. U hoorde één van de mannen tegen de bewakers zeggen dat zij "aan dezelfde kant stonden". Na ongeveer twintig minuten rijden zou men u hebben laten uitstappen en in een kamer hebben opgesloten. Men zou u de eerste dag hebben ondervraagd, onder andere over uw familie. U zou het telefoonnummer van uw vader hebben moeten geven. De ontvoerders zouden op een gegeven moment telefonisch contact hebben genomen met uw vader. Men liet u even praten met uw vader om te bewijzen dat u nog in leven was. Nadat men u drie dagen had opgesloten, zou men u na betaling van een losgeld van 10.000 dollar hebben vrijgelaten. Ongeveer vijf minuten na uw vrijlating zou u uw vader hebben teruggezien. Deze zou u aangeraden hebben met uw oom mee te gaan naar zijn huis in de wijk X. Uw vader zou vervolgens aangifte zijn gaan doen van de ontvoering. De politie zou uw vader gezegd hebben dat hij zijn wijk niet diende te verlaten en dat ze in de komende dagen in de buurt van jullie huis zouden patrouilleren. De volgende morgen omstreeks vier à vijf uur zou uw moeder u hebben opgebeld bij uw oom. Ze zou u gezegd hebben dat uw vader was meegenomen door een patrouille van zowel leden van het mehdi-leger als politieagenten. Er werd besloten dat u het land diende te verlaten. Diezelfde nacht zou u naar Damascus (Syrië) gereisd zijn, waar u op 3 maart 2007 aankwam. Toen u in Syrië was, zou u vernomen hebben dat uw vader in de wijk X dood was aangetroffen. Na ongeveer drie weken zou u via Damascus naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, vanwaar u na ongeveer twee maanden vervolgens met het vliegtuig naar België reisde. Op 18 juni 2007 vroeg u asiel aan in België."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang komt.
*Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor van 22 november 2007 het volgende in verband met de tweede dreigbrief die uw familie zou hebben ontvangen: de dag dat deze brief was aangekomen is mijn familie onmiddellijk teruggekeerd naar de wijk X, ik ben pas **de volgende dag** teruggekeerd naar deze wijk. Even verder verklaarde u iets anders, namelijk dat u het nieuws van deze tweede dreigbrief per telefoon had vernomen van uw moeder, meerbepaald **de dag nadat deze brief was aangekomen** bij jullie familie (zie gehoorverslag CGVS 22 november 2007, p. 9). Tijdens het gehoor van 22 januari 2008 wijzigt u opnieuw uw verklaringen door te stellen dat u het nieuws van deze tweede dreigbrief had vernomen **op de dag zelf** dat de dreigbrief was aangekomen en ook dat u **diezelfde dag nog naar de wijk X was verhuisd**. Nadat u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u de bovengenoemde verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 7). Verder is het opvallend dat u tijdens het gehoor van 22 november 2007*

duidelijk verklaarde dat uw familie **binnen de 24 uur** de wijk X diende te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 22 november 2007, p. 9), maar dat u tijdens het gehoor van 22 januari 2008 verklaarde **niet te weten of er iets in dit verband was geschreven in de dreigbrief**. U voegde er enkel aan toe dat dergelijke dreigbrieven over het algemeen één of twee dagen de tijd geven om de wijk te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 7). In dezelfde context is het bovendien erg bevreemdend te noemen dat na deze dreigementen uw familie, een soennitische familie, zich terug in de sjiietische wijk X is gaan vestigen hoewel ze eerder uit deze wijk was verdreven omwille van jullie geloofsovertuiging. Het feit dat jullie bij terugkeer vaststelden dat de hele wijk onder controle stond van het sjiietische Mehdi-leger, dat er bovendien vlaggen van deze organisatie aan jullie huis ophingen, belette jullie klaarblijkelijk niet om jullie terug in deze wijk te vestigen. U werd gevraagd wat hiervan de reden was en waarom jullie een dergelijk risico hebben genomen. U verklaarde dat jullie in het verleden door een andere, weliswaar ook sjiietische organisatie werden verdreven, meerbepaald door de organisatie Al-Ghadab al-Ilahi-brigade (de goddelijke toorn brigade) en dus niet door het mehdi-leger (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 6). Deze uitleg is opmerkelijk aangezien het telkenmale om extremistische sjiietische organisaties gaat die, in de context van het sectarische geweld in het huidige Irak, geen geweld schuwen tegen soennitische burgers. Het is dan ook onbegrijpelijk dat uw familie zich terug vestigde in een wijk waar ze eerder was verdreven na ontvangst van een dreigbrief en dat ze zich niet vestigde in een andere wijk zoals bijvoorbeeld de X-wijk waar jullie ook familie hadden en waar u uw toevlucht zocht nadat u was ontvoerd en waar uw moeder terecht kon nadat uw vader was vermoord.

Vervolgens legde u in verband met uw ontvoering en opsluiting een aantal incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het gehoor van 22 november 2007 dat **uw blinddoek nooit werd afgedaan** gedurende uw opsluiting van drie dagen tenzij om naar het toilet te gaan (zie gehoorverslag 22 november 2007, p. 12). Tijdens het gehoor van 22 januari 2008 werd u gevraagd wanneer precies uw blinddoek tijdens uw gevangenschap werd afgedaan. U antwoordde **dat men de blinddoek afdeed toen men u in de kamer bracht**. Op de daarop volgende vraag of u gedurende de drie dagen dan nooit een blinddoek heeft gedragen, antwoordde u **bevestigend**. U werd vervolgens met uw incoherente verklaringen geconfronteerd. U ontkende bovengenoemde verklaringen te hebben afgelegd en herhaalde uw eerste verklaringen, namelijk dat men u enkel blinddoekte wanneer men u naar het toilet begeleidde (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 8). Nochtans had u even daarvoor nog uitdrukkelijk gezegd dat men u gedurende die drie dagen van opsluiting nooit blinddoekte. Echter, uit het gehoorverslag van 22 november 2007 blijkt precies het omgekeerde, namelijk dat men uw blinddoek enkel verwijderde om naar het toilet te gaan. Deze incoherenties kunnen ook bezwaarlijk te wijten zijn aan een vertaalprobleem, want u gaf u in het begin van het interview duidelijk aan dat de communicatie met de tolken zeer vlot verlopen was, zowel tijdens het gehoor van 22 november 2007 als tijdens het gehoor van 22 januari 2008 (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 1 en p. 2).

Verder legde u ook incoherente verklaringen af in verband met het korte telefoongesprek dat u met uw vader had tijdens uw opsluiting. Op 22 november 2007 verklaarde u **dat één van de ontvoerders na dit telefoongesprek nog even met uw vader had gesproken**. U voegde er aan toe dat toen niet werd gesproken over waar en wanneer het losgeld diende betaald te worden (zie gehoorverslag CGVS 22 november 2007, p. 12 en p. 13). Tijdens het gehoor van 22 januari 2008 verklaarde u dan weer dat na dit korte telefoongesprek de telefoon uit uw handen werd gerukt **en onmiddellijk werd ingehaakt**. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u eerstgenoemde verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 8).

Ook in verband met het tijdstip wanneer u precies te weten bent gekomen dat de 10.000 dollar de dag zelf van uw vrijlating en in dezelfde wijk als waar u was vrijgelaten, was betaald, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor van 22 november 2007 verklaarde u dit alles te hebben vernomen **toen u al onderweg was naar België**, meerbepaald via telefonisch contact vanuit Syrië (zie gehoorverslag CGVS 22 november 2007, p. 13), terwijl u tijdens het gehoor van 22 januari 2008 verklaarde dit alles reeds te hebben vernomen van uw oom **de dag zelf dat u was vrijgelaten** (zie gehoorverslag CGVS 22 januari 2008, p. 9).

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld.

Ter staving van uw asielrelaas legde u vooreerst volgende documenten voor: een originele identiteitskaart en een origineel bewijs van nationaliteit. Na verificatie van deze documenten door de Federale Politie blijkt dat uw identiteitskaart volledig vervalst is en dat uw bewijs van nationaliteit op deze vervalste identiteitskaart is gebaseerd waardoor deze evenmin als een authentiek bewijsstuk kan worden aanvaard (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat u een valse identiteitskaart voorlegde, bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas. Na confrontatie met deze bevindingen tijdens het tweede gehoor op het CGVS, waar u de mogelijkheid werd geboden hiervoor een uitleg te geven, blijft u bij uw verklaring dat het een echt document betreft dat u zelf bent gaan afhalen. U voegde eraan toe dat als uw identiteitskaart vals blijkt te zijn dit de verantwoordelijkheid is van de officiële instantie die ze heeft uitgegeven in de wijk X in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, 22 januari 2008, p. 2 en p. 3). U werd er ook mee geconfronteerd dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard te zijn geboren op X, terwijl op uw identiteitskaart staat aangegeven dat u op X bent geboren. U repliceerde dat u zich had vergist. U voegde eraan toe dat u uw exacte geboortedatum niet goed kende en dat u, toen u al in België was, hiervoor nog uw moeder had gecontacteerd om de juiste datum te weten te komen. Wat er ook van zij, u blijft aldus de vastgestelde fraude volhouden. Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De hierboven vastgestelde fraude is van dien aard dat volgens het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en dat u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het CGVS is immers niet in staat om zich een correct beeld te vormen van uw profiel, uw juiste identiteit, de precieze regio vanwaar u afkomstig bent en de plaats(en) waar u recentelijk heeft verbleven.

Verder legde u de originele identiteitskaart voor van uw vader (authentiek bevonden door de Federale Politie), de overlijdensakte van uw vader, een werkkaart van uw vader en een woonstattest van uw vader. In verband met deze documenten van uw vader dient te worden opgemerkt dat u vooreerst geen familieband kan aantonen gezien de vastgestelde fraude betreffende uw identiteitsdocumenten. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS (zie ook administratief dossier) dat de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten relatief is aangezien ze zowel in Irak als daarbuiten gemakkelijk op illegale wijze verkrijgbaar zijn. Tenslotte legde u nog een attest van uw school voor, een kopie in verband met de voedselbedeling, een kopie van een voedselrantsoenkaart en de eerste dreigbrief die uw familie zou hebben ontvangen. Deze documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen en de vastgestelde fraude om te buigen."

4. Verweerder verklaart ter terechtzitting dat, hoewel melding werd gemaakt van het rechtsbeginsel "*Fraus omnia corrumpit*", zowel in de bestreden beslissing als in de nota, dit niet wordt ingeroepen als exceptie van onontvankelijkheid.

5.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij ontkent dat zijn identiteitsdocumenten vervalst zijn en stelt dat het onmogelijk is om hiervan negatief bewijs te leveren.

Betreffende de overige vaststellingen van de bestreden beslissing, merkt verzoeker op dat het niet om essentiële punten gaat. Hij beweert dat één en ander te wijten is aan voor de hand liggende factoren, zoals leeftijd, het verlies van zijn vader, het gebrek aan opleiding en cultuur en het op de vlucht zijn. Verzoeker meent dat er rekening mee moet worden gehouden dat hij op jonge leeftijd geconfronteerd werd met zwaar traumatiserende gebeurtenissen. Hij heeft geen volwaardige opleiding genoten en hetgeen hem bezighield was trachten te overleven in schrijnende omstandigheden. Deze elementen zijn volgens verzoeker wellicht de reden waarom hij zich niet meer gedetailleerd en heel precies kan herinneren welke feiten zich op welke datum hebben voorgedaan. Verzoeker voert aan dat dergelijke ingrijpende traumatische gebeurtenissen vaak aanleiding geven tot dissociaties en geheugenverlies.

Hij concludeert dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst hoe dan ook gevaar loopt voor martelingen, onmenselijke behandeling en foltering, waarbij hij verwijst naar informatie van Amnesty International en het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van het CGVS, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich er met betrekking tot de bestreden motieven aangaande zijn vervalste identiteitsdocumenten toe beperkt deze te betwisten, doch dat hij geen elementen aanhaalt die de vaststellingen van de Federale Politie (map "landeninformatie") zouden kunnen ontkrachten. Dat verzoeker vervalste identiteitsdocumenten neerlegt ondermijnt zijn geloofwaardigheid en klemt des te meer daar zijn verklaringen omtrent zijn geboortedatum aanvankelijk niet overeenstemden met de inhoud van deze documenten, aangezien hij verklaarde geboren te zijn op X (administratief dossier, stukken 10 en 11), terwijl de identiteitskaart vermeldt dat hij geboren is op X (map "landeninformatie").

Verzoekers verweer dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen betrekking hebben op niet-essentiële punten in zijn relaas kan niet worden aanvaard daar uit het door verzoeker weergegeven feitenrelaas blijkt dat deze de kern van zijn asielrelaas raken en de directe aanleiding vormden voor zijn vlucht

De Raad merkt op dat verzoeker op het ogenblik van de feiten die de aanleiding vormden van zijn vlucht reeds 17-18 jaar was, hij zijn diploma lager middelbaar onderwijs behaalde (administratief dossier, stuk 9, p.1-2) en ten tijde van zijn vlucht reeds in het vijfde jaar van het secundair onderwijs zat (map "documenten"), zodat zijn opmerkingen betreffende zijn leeftijd en opleiding niet dienstig zijn ter weerlegging van de bestreden motivering.

Aangaande verzoekers bewering dat hij traumatische gebeurtenissen heeft ondergaan en dat dit kan leiden tot geheugenverlies en dissociaties, dient te worden aangenomen dat bepaalde ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker was tijdens de gehoren in staat om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen (stukken 3 en 3b). Er werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen gemeld moesten worden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen (stuk 3, p.1; stuk 3b, p.1). Verzoeker maakte geen melding van geheugenproblemen en legde gedurende de hele procedure geen medisch attest neer waaruit blijkt dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te wijten zouden zijn aan geheugenproblemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motieven aangaande de neergelegde documenten niet weerlegt. Derhalve worden deze als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Verzoekers verwijzing naar de informatie van Amnesty International en de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is niet dienstig aangezien het louter gaat om een algemene verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker betreft deze niet op zijn individuele en persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 167.854, 24 januari 2007). De aangehaalde informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

In acht genomen de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot (i) de tweede dreigbrief die verzoekers familie zou hebben ontvangen (ii) de verhuis van zijn familie naar X (iii) het moment waarop deze verhuis plaatsvond (iv) verzoekers ontvoering en opsluiting (v) het telefoongesprek dat hij tijdens zijn opsluiting had met zijn vader (vi) het tijdstip waarop hij te weten kwam dat het losgeld dezelfde dag als de dag van zijn vrijlating en in dezelfde wijk werd betaald (vii) zijn vervalste identiteitsdocumenten (viii) zijn geboortedatum, kan niet worden aangenomen dat

verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoeker meent alleszins in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Hij haalt rechtspraak aan van de Raad van State waaruit blijkt dat de algemene onveilige situatie van het herkomstland kan volstaan om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het CGVS werd ondervraagd aangaande zijn afkomst uit X, Bagdad en dat hij dienaangaande zeer gedetailleerde informatie kon verstrekken (administratief dossier, stuk 3, p.4; stuk 3b, p.4-7). Er is in het administratief dossier geen informatie voorhanden waaruit blijkt dat de door verzoeker verstrekte informatie foutief is, zodat zijn vertrek rond februari-maart 2007 uit Bagdad aannemelijk is. In het dossier zijn er evenmin elementen voorhanden waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker daden zou gesteld hebben die vallen onder de toepassing van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het is een algemeen bekend gegeven dat niet-statelijke groeperingen en staatsactoren in Centraal-Irak de mensenrechten en het internationaal humanitair recht schenden. Er bestaan tientallen gewapende milities aan dewelke veel van het geweld wordt toegeschreven. De verschillende milities voeren onderling strijd en er zijn verschillende groeperingen actief die verzet leveren tegen de Iraakse veiligheidstroepen en militairen van de Multi National Forces (MNF). Een aantal van deze groeperingen is verantwoordelijk voor aanslagen, ontvoeringen en moorden. Daarnaast zijn er verscheidene terroristische groeperingen actief in Irak. De opstandelingen, MNF en Iraqi Security Forces voeren doelbewust aanvallen uit op burgers, tegen dewelke de centrale autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden. Deze informatie wordt bevestigd in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie van Amnesty International en het Ministerie van Buitenlandse Zaken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5).

Het voorafgaande in acht genomen, dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend aan verzoeker overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

